

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φωτεινὴ Α. Οἰκονομίδου. — Ἡμῖν παιδίον. (Ἐκ τῶν ἀνεκδότων
ποιημάτων τῆς Φωτεινῆς Οἰκονομίδου). — Τὸ γυναικεῖον ζήτημα (ὑπὸ
Σαφροῦς Λεοντιάδος). — Ἡ ποίησις κατὰ τὸν Μεσαίωνα (ἐκ τοῦ γαλ-
λικοῦ, ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου). — Παιδικὰ παίγνια Β' (ὑπὸ κ.
Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ἰξτετάσεις. — Τὸ Βρετανικὸν παρεκκλήσιον
(ὑπὸ δος Κασσανδράς Γ. Βιτιάδου). — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιή-
σεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἐψάλλεν ἡ Φωτεινὴ Οἰκονομίδου, ἡ μᾶλλον ἐθρήνει ἐπὶ
τῶν ἐρειπίων τῆς νέας καρδίας της. Τὸ ἔργον της εἶναι ὁ πό-
νος, ὃν πᾶσα γυνὴ αἰσθάνεται ὅταν, ἀντὶ τῆς ὄνειροποληθείσης
χαρῆς, ἀντὶ τῆς μετὰ τόσου πόθου ἀναμενομένης εὐτυχίας, τοῦ
φυσικοῦ τούτου κλήρου τῆς νεότητος, εὐρεθῆ ἀντιμέτωπος πρὸ
ἀμειλίχτου καὶ σκληροῦ τῆς τύχης καταφορῆς. Ἐψάλλεν ἡ
μᾶλλον ἐθρήνει ἡ Φωτεινὴ καὶ ἡ λύρα της ἡ μελαγχολικὴ, ἐ-
φαίνετο ἀναπνευστικὴ ὑπὸ τῆς πνοῆς παντὸς πονοῦντος, ὑπὸ
τοὺς στόνους πάσης καρδίας δοκιμαζομένης ὡς ἡ ἰδική της. Ἡ
Φωτεινὴ δὲν ἔκλυσε μόνον ἐκυτὴν. Δὲν ἔψαλλε μόνον τὸ μαρ-
τύριον τῆς ἰδικῆς της καρδίας. Δὲν ἔδειξε μόνον τὰ αἰμακτικὰ
ἔργα τῶν ἰδικῶν της ἠθικῶν πόνων. Διὰ τοῦ θρηνώδους ἔσμη-
τός της διὰ τῆς γλυκείας καὶ περιπαθοῦς φωνῆς της εἶπεν αὐτῇ
πρῶτη μετὰ θάρρους καὶ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου ὅ,τι ὅλαι αἱ
σύγχρονοί της μόνον ἐτάπεινοντο. Εἶναι ἡ ἡχὴ τῶν στόνων
ὅλων τῶν ρομαντικῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς της τὸ πλήρες παρα-
πόνου ἔσμη τῆς Φωτεινῆς.

Καὶ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἦτο κατ' ἐξοχὴν ρομαντικὴ. Αἱ τελευ-
ταῖαι τῆς σχολῆς τοῦ Παράσχου ἀνακαμπὰ εἶχον ἰδίως ἐπι-
δράσει ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τοῦ φύλου μας, καὶ

καὶ νεάνιδες τότε ἡγάπων τὰς ὠχρὰς καὶ διηυλακωμένας πα-
ρειὰς καὶ ἐνετρυφῶν εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς πόνους ὅταν δὲ
δὲν εἶχον πραγματικὰς λύπας, ἐπεζήτησαν τοιαύτας, ἵνα παρί-
στακται συμπαθεῖς καὶ εὐαίσθητοι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ
κοινοῦ.

Ἡ νεότης τότε ἠνόησε καὶ ἠσθάνετο, κατὰ τρόπον ὅπως
διάφορον, τὴν ζωὴν. Ἡ γυμναστικὴ, μετὰ τὰς κορύννας καὶ τοὺς
ἄλτῆρας, οἱ περίπατοι, αἱ ἐκδρομαί, αἱ ψυχρολουσίαι καὶ τὰ
low nennys δὲν ἦσαν τότε τοῦ συρμοῦ. Ἡ σωματικὴ ἄσκη-
σις καθ' ὀλοκληρίαν παρεληλυμένη ἄφινεν ἐλευθερὰ τὸ στά-
διον εἰς τὴν ἐκνευριστικὴν τῆς καρδίας ὑπερευαίσθησιν καὶ εἰς
πυρετώδεις τῆς φαντασίας ἐξάψεις, δημιουργούσας τὴν νευρο-
πάθειαν, ἣν ἐκληροδότησεν ἡ κρίσιμος ἐκείνη ψυχολογικὴ κα-
τάστασις εἰς τὴν σύγχρονον γενεάν. Ἐὰν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν
ρομαντικῶν προστεθῆ ὁ περιορισμὸς τῆς γυναικός, καὶ αἱ προ-
λήψεις κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξεγερθῶσιν ἔτι αὐ-
ται, κατὰ τὸν πόνον βάρους ἦτο ὁ ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων
καὶ πόσον πνιγρὰ καὶ ἀσφυγτικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα διὰ γυναι-
κας, αἵτινες ἐσκέπτοντο καὶ ἠσθάνοντο ὡς ἡ Φωτεινὴ.

Ἀμειλίχτος ἡ κοινωνία ἐθεώρει ἀξιομίμητον τὴν γυναῖκα,
ἣτις εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶχε καρδίαν καὶ ὅτι ἡ
καρδία αὐτῆ δὲν ἐχρησίμευε μόνον εἰς διοχέτευσιν τοῦ αἵμα-
τος, ἀλλ' ὅτι καὶ ἠσθάνετο καὶ ἐπόνει καὶ ἠδύνατο νὰ ἐγ-
κλείσῃ τὸ ὠραιοτάτον καὶ εὐγενέστατον αἶσθημα, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου ὁ Θεὸς ἐσυμβολοποίησε τὴν ἀθανασία.

Αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῆς Φωτεινῆς, αὐτὸς ὁ πατὴρ της καὶ
ὁ θεὸς της, σοφοὶ καὶ ποιηταὶ ἀμφοτέρω ὅτε Ἀναγκνώστης Οἰ-
κονομίδου καὶ ὁ Φίλιππος Ἰωάννου, ἀπεδοκίμασαν τὴν Φωτει-
νὴν εἰς τοὺς πρῶτους στόνους, οἵτινες ἔμμετροι ἐξῆλθον τῆς
ποιητικῆς γραφίδος της. Πῶς ἐτόλμα λοιπόν, γυνὴ αὐτῆ, νὰ
λέγῃ μεγαλοφῶνως καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ ὅ,τι τῇ ὑπη-
γόρευεν ἡ αἰσθηματικωτάτη ψυχὴ της;

Τὰ πρῶτα ποιητικὰ τῆς δοκίμης ἐρρίφθησαν οὕτως εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἡ μόλις περὺνζῶσα ἀνὰ τὸν ποιητικὸν Πικραστὸν φωνητικὴ τῆς, ὑπέστη τὸ πῦρον καὶ ὀδυνηρὸν τῶν περὺνζῶν τῆς ψαλίδικα. Ἀλλὰ τί ἐκί κί περὺνζῶν τοῦ νεοττοῦ ἀπελούθησαν; Τί ἂν ἡ πικρὰ τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς αὐστηρότητος πνοῆς ἐδοκίμασε νὰ ἀποσβέση καὶ ψυχρῆναι τὸ πῦρ, τὸ ὅπου ἀνέφλεγε καὶ ἐπυρπόλει τὰ τρυφερὰ τῆς παιδικῆς στήθης;

Ἀκριβῶς ἴσως ὁ περιορισμὸς αὐτὸς συνετέλεσεν, ὥπως ἡ Φωτεινὴ ἀναζητήσῃ ἐπιμόνως καὶ αἰσθηθῆ καὶ ἐντροφήσῃ εἰς τὰς μᾶλλον ἰσχυρὰς καὶ ὀδυνηρὰς τῶν συγκινήσεων. Ἐν αὐταῖς πλέουσιν καὶ δι' αὐτῶν ζῶσα, ἀρίνει βραδυτέρων νὰ ἐκχυθῇ εἰς χεῖμαρρον φλογῶν, εἰς λάβαν πυρός, τὸ πικράπονον, ὁ θρήνος, ὁ κοπετός τῆς ἀλγούσης ψυχῆς τῆς.

Τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ προσφιλέστερός τῆς ἐκ τῶν ξένων ποιητῶν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ὀπίου, μετὰ τὸν Βίρων, μετὰ λατρίας ἐπεδίδατο, δὲν ἐμιμήθη ποσῶς ἐν τῷ ἔσματι. Ἦτο ὑποκειμενικὴ, ἕσον ἐκείνος ὑπῆρξεν ἀντικειμενικὸς. Ἦτος ἡ σχολὴ τοῦ Πικράστου, ὃν ἐπίτηδες ὑπὲρ πάντας τοὺς ἡμετέρους ἐθαύμαζε, τὴν ἐπηρέατε περιστότερον. Διοτι, ὡς ἐκείνος, ἀρέσκειται καὶ αὐτὴ νὰ ἐντροφῆ εἰς τὸν ἴδιον πόνον. Ὑπάρχει εἰς τὰ ποιήματά τῆς μίξ ἀνεκφραστός καὶ δυσπερίγραπτος γοητεία, ἐν θέλητρον ὅπως ἰδίως φύσεως, τὸ ὅπου ἀποπνέει πάντοτε ὀδύνην, ἀλλ' ἐκάστοτε ὑπὸ νέαν καὶ πρωτότυπον μορφήν, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ ἂν μίξ καὶ ἡ αὐτὴ αἰτία θίγῃ ἐκάστοτε τὰς χορδὰς τῆς λύρας τῆς, ἐὰν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πικράπονον θέλῃ νὰ ἐξωτερικεύσῃ, ἐὰν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς πόνος εἶναι ἡ ἀφετηρία τῶν δακρύων καὶ στεναγμῶν.

Διὰ τοῦτο προείπομεν, ὅτι ἐνῶ φκίνεται μόνον δι' ἐκυτὴν κλαίουσα, κλαίει δι' ἕλον τὸ δεσμευμένον ἐντὸς τῶν προλήψεων φλόγῆς τῆς. Ὁ στίχος τῆς ἐκείνος καὶ τὸ ποιήμα τῆς, ἔπερ κατωτέρω δημοσιεύομεν:

«Τώρα θρασεῖς τὸ στήθος μου πόθους, θρασεῖς ἐγκλείει» δὲν ἀπεικονίζει ἀκριβῶς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν γυναικὸς αἰσθηνομένης, ἐνοούσης, παθηνομένης, ἀλλ' ἦτις ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν προλήψεων, εὐρίσκει τολμηρὸν καὶ θρασὺ νὰ αἰσθάνεται, νὰ ἐνοήσῃ, νὰ παθαινεταί: Καὶ ἡ ψυχολογικὴ αὕτη κατάστασίς τῆς δὲν ἀντανκλιχῆ ἀκριβῶς ἐπὶ ὅλων τῶν συγχρόνων τῆς γυναικῶν;

* *

Καὶ ὅμως ἡ ἐποχὴ τῆς Φωτεινῆς Οἰκονομίδου δὲν ἀρίσταται πολὺ τῆς ἰδικῆς μας. Πρὸ εἰκοσαετίας ἔτι ἡ Φωτεινὴ ἦτο μόλις εἰκοσιπεντάετις πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγγου, γοητεύουσα διὰ τῶν θελητῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς, ὡς ἐσπῆνυσε καὶ ἐμάγευσε διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν φυσικῶν χαρίτων τῆς.

Ἦτο τὸ ἀγλίσμα καὶ σέμνωμα τῆς οἰκογενείας τῆς ἐν τῇ πικρᾷ τὸ πλευρὸν ἀδελφοῦ ἰσοτίμου αὐτῆς διὰ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὰς ψυχικὰς ἀρετὰς, τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸν κύκλον τῶν λογίων κ. Φιλίππου Οἰκονομίδου, εἶρε βραδυτέρων ἀσπράξῃς ἔρρισμα διὰ τὴν θρακαλωτέρων τῆς μούτης τῆς χειραφέτησιν.

Καὶ ἡ κοινωνία τότε ἀπελάμβανεν ἐν ἀληθείᾳ γοητεία τὴν Φωτεινὴν Οἰκονομίδου καὶ διετέλει ὡς ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς νέας ποιητικῆς, ἦτις καὶ ἐν τῇ δημοσιότητι, καὶ εἰς τὰς συναστροφὰς καὶ φιλικὰς συναθροίσεις εὐχαρίτως ἀπήγγελλε μετὰ περιπαθείας καὶ τρυφερότητος τοὺς στίχους τῆς, ἀναμνή-

σκουσα διὰ τοῦ λυρισμοῦ τῶν ἀποστροφῶν τῆς καὶ τοῦ εὐσταλοῦς πικραστῆματός τῆς τὴν Λεσβίαν τῆς ἀρχιούτητος ἀδελφίνης τῆς.

Ἡ νεωτέρη τότε φιλολογικὴ κίνησις, ἦτις ζωηρότερον καὶ πληρέστερον ἀντεπροσωπεύετο διὰ τῶν φιλολογικῶν ἡμερολογίων τοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, συγκατέλεγε τὴν Φωτεινὴν Οἰκονομίδου μετὰ τῶν πολυτιμοτέρων σακπκνῶν τῆς, τὸ ἐν δὲ μετὰ τὸ ἄλλο πάντα τὰ κατὰ καιροῦ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς δημοσιουμένης περιοδικῆς, ἐπεζήτουν καὶ τὴν συνεργασίαν τῆς νέας ποιητικῆς, ἦτις οὐδέποτε ἀπεποιεῖτο.

Βεβαίως, ἐὰν ἡ Φωτεινὴ Οἰκονομίδου ἔζη ὑπὸ ἄλλας συνθήκας καὶ εἰς κέντρον καλλιτεχνικώτερον τῶν Ἀθηνῶν, ἤθελεν ἀποβῆ ἔξοχος καλλιτεχνικὴ προσωπικότης καὶ ἤθελεν εἶς ἴσου ὡς αἱ διόσημοι τῆς ἀρχιούτητος ποιητρίαι, τιμῆσαι τὴν πατρίδα τῆς. Ὅπως δὴποτε ἡ νεωτέρη Ἑλλὰς ἀρτεῖται νὰ σεμνύνεται διὰ τὸ τέκνον τοῦτο τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὅπου αἰ μούσαι μετὰ τῆς σποράς υἰοθέτησαν καὶ τῶν γενναίως καὶ δαψιλῶς ἐπρόοισαν.

Δυστυχῶς ἐνωρίτατα ὁ πόνος καὶ ἡ ὀδύνη, ἦν ἀποπνέουσαν πάντα τὰ ποιήματά τῆς, ἐπηρέατε τὴν ὑγείαν τῆς ἀτυχοῦς ποιητρίας, καὶ ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, ὃν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἐπεκαλεῖτο διὰ τῶν στίχων τῆς:

«Δέν μ' ἐκφοβίζουσαν τῶν νεκρῶν, ὡς πρίν, αἰ κατοικίαι, Οὐδὲ ποθῶ ὡς ἄλλοτε τὸν βίον νὰ μηκύνω. Ἐσέσθησαν οἱ πόθοι μου, οὐδὲν, οὐδὲν μ' ἐλκύει. Καὶ ὁ Θεὸς ἂν μ' ἔλεγε τὸ σύμπαν σοὶ δωροῦμαι, Τὸ σύμπαν, ἔπερ καὶ ἐμὲ αὐτὴν ἐντὸς τοῦ κλείει— Ὅ' ἀπῆντων ὑπεροπτικῶς.—Τὸ δῶρόν σου ἀροῦμαι— Ναι! οὐδ' ἐκεῖνο μοὶ ἀρκεῖ.

Ἐνωρίτατα ἐν ἡλικίᾳ μόλις τριάκοντα τριῶν ἐτῶν ἔκλεισε τὸ στόμα ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ τῶν ἐξῆλθον ἔμμουσαι στεναγμοί, τῶν ἐξέρρευσαν χεῖμαρροι περιπαθῶν ἔσματων.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΗΜΗΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ποσάκις ὑπὸ τὴν σκιάν ἐξοχικῆς φιλόρας Ἐνῶ χρυσοῦν ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε τὸ φῶς του, Ἄσμα ἐτόνησα φαιδρὸν ἐπὶ εὐήχου λύρας, Κ' ἠσθάνθη ἔνδον μου παλμούς, χαρὰς φεῦ! νῦν ἀγνώστου! Ποσάκις μέλλον πλάττουσα ἠδέως ἐκοιμήθη καὶ ὠγειρεύθη θησαυρός, μυθῶδη μεγαλεῖα Διὰ τῆς φαντασίας μου ποσάκις ἐπλανήθη Εἰς τόπους πλήρεις καλλωνῆς, εἰς μαγικὰ πεδία! Κ' εὐτυχῶν ἐπίτευσα σειρὰν μακρὰν τὸν βίον, Ἀλλὰ, ἦμην παιδίον!

Ὅπως τότε εὐτυχῆς ὁ βίος μου ἐπέγα! Τοῦ ρύατος μὲ ἔειπε τὸ κελαρίδιον ρεῦμα Ἡ ἀνατέλλουσα Ἡώς, ἡ δύουσα ἡμέρα Χαρὰς ἐπλήρου, ἠδονῆς τὸ παιδικὸν μου πνεῦμα

Πόσον στενοδὸς ἐνέκλειε τὸ στήθος πόθους τότε! Τὸ δάκρυ μ' ἦτο ἀγνωστον καὶ ἀγνωστός ὁ στόνος Ὡ! πῶς, πῶς μὲ σπαράσσετε, φροῦσαι ὦραι πρῶται, Κ' ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει σας ποῶς μὲ δάκνει πόνος! Τὰ πάντα τότε μ' ἔβελγον, ἀέλιος ἔμειδιον, Ἀλλὰ ἦμην παιδίον!

Χεῖλη ποτὲ δὲν ἦνοιγον, ποτὲ νὰ βλασφημῶ Πρὸς τὸν Θεὸν ἀπέδιδορ εὐγνώμονα λατρεῖαν Ἐυδαίμων ἦμην κ' ἠέλδορ ἐπὶ μακρὸν νὰ ζήσω, Ἐτρομαζορ τὴν κρύαν γῆν, τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν. Τί λέγω! μὴ ἐσκέθην κὰρ πῶς μίλλω ν' ἀποθάω; Ἡ διατὶ ἠρώτησα ἐρρίφθην ἐδῶ κάτω; Πιὸς οὐρανὸν δὲν ἔστρεφορ ποτὲ τὸ ἔμμα ἄνω, Μοὶ ἦτο ἀρκετὴ ἡ γῆ, ἕνα δειρούς πλάτω Οὐδέποτε ἐπόθησα, ἐκίχητά τι πλεῖον, Ἀλλὰ ἦμην παιδίον!

Ὡ ἡλικία ἀφροτις, σ' ἀναζητῶ ματαίως! Τώρα θρασεῖς τὸ στήθος μου πόθους, θρασεῖς ἐγκλείει Ἐντὸς βυθίζω τ' οὐρανοῦ τὸ βλέμμα τοῦ εὐρέος, Καὶ νὰ μαρτεῦσω προσπαθῶ τὸ μυστικὸν ποῦ κλείει! . . . Το μυσικόν! ἀλλοίμονορ! παρτοῦ οὐγὴ βαθεῖα Τὸν λόγον μάτηρ ἐρωτῶ τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς μας Μένει βωδὸς ὁ οὐρανός, καὶ μόνον φωνὴ μία Ἀπὸ τῶν τάφωρ μοὶ φωνεῖ—θὰ κοιμηθῆς ἐγγύς μας!— Καὶ κλαίω, κλαίω τ' ἔμμα μου ἐστεῖρυνσε δακρῶν, Ἡρδιώθη τὸ παιδίον!

Τώρα φρικταὶ τὰ χεῖλη μου ἐκφεύγουσαν βλασφημίας Πρὸς τὸν Θεὸν συχνότατα καίμας ἀπεσθῶν. Δὲν μ' ἐκφοβίζουσαν τῶν νεκρῶν, ὡς πρίν αἰ κατοικίαι, Οὐδὲ ποθῶ ὡς ἄλλοτε, τὸν βίον νὰ μηκύνω! Ἐσέσθησαν οἱ πόθοι μου, οὐδὲν, οὐδὲν μ' ἐλκύει. . . . Καὶ ὁ Θεὸς ἂν μ' ἔλεγε—τὸ σύμπαν σοὶ δωροῦμαι, Τὸ σύμπαν ἔπερ καὶ ἐμὲ αὐτὴν ἐντὸς τοῦ κλείει— Ὅ' ἀπῆντων ὑπεροπτικῶς—τὸ δῶρόν σου ἀροῦμαι— Ναι! οὐδ' ἐκεῖνο μοὶ ἀρκεῖ τὸ πᾶρ εὐρίσκω κρόον. Δὲν εἶμαι φεῦ! παιδίον!

Η Κ. ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ Β'

Οὐχ ἦττον ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἰκανότητά τῆς γυναικὸς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι τὰ ἀνδρικὰ ἔργα καὶ τὰ βραχύτατα ἔτι, ἔχομεν παρκαδεῖμα καὶ τὰς γυναικῆς τῶν χωρίων. Γνωστὸν εἶνε ὅτι αὐτὰ μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ σάκπτουσι καὶ σπείρουσι καὶ θερίζουσι καὶ φυτεύουσι καὶ ξυλοτομοῦσι καὶ πάντα τὰ γεωργικὰ, τὰ οὐκ ὀλίγον βραδέα, μετέρχονται. Εἰς τινὰς μάλιστα νήσους, ὅπου ὁ βίος τῶν ἀνδρῶν εἶναι ναυτικὸς, αἱ γυναικῆς ἐργάζονται νυκθημερῶν τὰ βραχύτατα τῶν ἔργων, ἐνῶ οἱ

ἄνδρες ἐπανερχόμενοι ἐκ τῆς ναυτικῆς τῶν ἀναπαύονται διημερεύοντες ἐν τοῖς κερφαῖς. Ἀλλ' ἐν τούτοις, εἰς χωρία, ὅπου ἀκόμη ὁ ἀτμός δὲν μετέφερε τὸν λεγόμενον πολιτισμὸν, ὁ βίος ὁ οἰκιακὸς εἶναι ἀκόμη ἀπλοῦς καὶ ἀφελῆς καὶ οἰονεῖ ἔτι Ἀδαμικῶς, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν συγκομιζοῦσι μεθ' ἐκυτῶν αἱ ἐργατικὰ ἐκείναι γυναῖκες καὶ ἐκεῖ ἐν τοῖς ἀγροῦς εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ παρὰ τὴν ῥίζαν σιαεροῦ δένδρου καὶ πηγῆς καλλιερροῦ ἀνατρέφουσιν αὐτὰ καὶ πρὸς τὸν ἀγροτικὸν βίον τὰ συνειθίζουσιν. Ἀλλ' ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅπου ὁ βίος εἶνε πολὺπλοκος καὶ πολυσύνθετος καὶ ἡ ἀνατροφή καὶ παιδαγωγῆσις τῶν παιδῶν τῆς μητρικῆς δεῖται ἀμέσου ἐπιμελείας καὶ ἐπιβλέψεως καὶ τὰ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ ἔργα εἶνεποικιλώτερα καὶ πολυπληθέστερα, ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ διημερεύσεις καὶ ἐργατικὴ δρῆσις τῆς γυναικὸς, ἔστω καὶ κατ' ὄρας τακτικῆς, εἶνε οὐχὶ τῶν ἐπωφελῆς διὰ τὸν οἶκον καὶ τὴν παιδοτροφίαν. Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ πρέπει ἴσως νὰ παρκατωθῇ κατὰ τινὰ τοῦλάχιστον σημεῖα ἡ ἰδανικὴ πολιτεία τοῦ Πλάτωνος, ἔπερ τῶν ἀδυνάτων, ἢ ἡ γυνὴ μετερχομένη τὸν ἐπαγγελματικὸν βίον πρέπει νὰ ἀποταχθῇ τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ τοῦ μητρικοῦ μάλιστα, ἢ ὑποδυθεῖται καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἀνάγκη ἢ εὐθὺς ν' ἀπόσχη τοῦ ἐπαγγελματικῶν σπαδίου, ἢ νὰ μὴ ἔχη τέκνα, ἢ εὐμοιρήσασα τέκνων, ἂν μὲν τὸ ἐπάγγελμα, ἔπερ ἐξελέξκτο, εἶναι ἐκ τῶν σπουδαίων καὶ μάλκ προσυδοφῶρων, ἀνάγκη εἰς ξένους παιδαγωγούς καὶ ξένους οἰκονόμους νὰ παρκαθῆ ἕλα καὶ τέκνα καὶ οἶκον, ἔπερ τανῶν δυστυχῶς καὶ ἀνευ τῆς ἐπαγγελματικῆς θέσεως τῆς γυναικὸς γίνεταί καὶ ἔπερ ὠπκύτως εἰς τὰ κμήτορα ἐκείνα τέκνα ὀδυνηρὸν καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐπιζήμιον μὲ ἕλην τὴν πιστὴν διακυβέρνησιν τῶν ξένων, ἀγαθῶν καὶ εὐλικρινῶν εὐρεθέντων. Ἄν δὲ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ὀλίγιστα τὰ πορίζόμενα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐργάτιδας τοῦ λαοῦ συμβαίνει, τότε ἀπὸ τῆς πρώτης δέον νὰ κλειθῆται ἡ θύρα, ὡς γίνεταί καὶ παρ' ἡμῶν καὶ ἀλλοχοῦ τοῦ ἀνευ οἰκοδεσποίνης ἐκείνου οἰκίσκου καὶ τὰ τέκνα ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας νὰ παρκαθῶνται εἰς ἄσυλον τῶν κμητῶν μᾶλλον εἰπεῖν, ἢ μητρικὸν σχολεῖον, τὸ κοινῶς νηπιαγωγεῖον, ἔπερ καὶ διὰ τοῦτο κατέστη πανταχοῦ ἀναγκαιότατον καὶ ἔτι θὰ καταστῆ, ἔσφ μᾶλλον ἢ μήτηρ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ σπάδιον τοῦ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργάζεσθαι ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τὰ βλέμματα ξένης γυναικὸς ν' ἀνατρέφονται καὶ νὰ νηπιαγωγῶνται, μόλις κατὰ τὸ διάστημα τῆς νακτὸς ἀζιούμενα νὰ θερμυθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φυσικῆς τῶν μητρῶν. Διὰ ταῦτα μεγίστη ἡ εὐτυχία εἰς αὐτὰ, ἔταν ἡ νηπιαγωγὸς ἢ θετή, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῶν μήτηρ αὕτη, ἔχη ὅσον δεῖ τὸ μέγα καὶ πρώτιστον τῆς νηπιαγωγῆς προτέρημα, ἔπερ εἶναι ἡ ἐγκάρδιος καὶ ἀληθῆς μητρικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδία καὶ ἡ μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἱερῆς ἀυταπκρήσεως πρὸς τὸ εὐγενέστατον ἔργον τῆς ἀφοσίωσις. Ἀλλῶς αἱ νεαρὰ ἐκείναι ὑπάρξεις, αἱ μὴ ἀζιωθεῖσαι τινος νηπιαγωγῆς μητρῶν, ἀπόλλυνται χάριν τοῦ ἐκ τῆς μητρῶν βιοπορισμοῦ, καὶ τῆς εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ οἴκου δράσεως αὐτῆς. Οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἡ φοίτησις καὶ διατριβὴ τῶν παιδῶν ἐν τῷ σχολεῖῳ καὶ τῷ γυμνασίῳ, ἀκόμη, δέον νὰ τυγχάνῃ παιδαγωγικωτάτης μερίμνης καὶ πάσης τῆς ἠθομορφωτικῆς ἐπιμελείας διὰ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἐκτέλεσιν τῆς μητρικῆς ἐπιβλέψεως διὸτι οὕτως ἡ σχολὴ θὰ ἀντικαταστήσῃ ὀλοκλήρως τὸν οἶκον. Ἀφοῦ ἀποδεικνύεταί διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, ἀναγκαιὴ ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ διη-

νεκής ή και κατά διαλείμματα διατριβή και εις τὸ ἐργάζεσθαι ἀπασχόλησις τῆς γυναικός.—Διὰ ταῦτα προστίθεται, ὅτι φρονῶ ἢ τῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων ἀκόμη διεύθυνσις καὶ διδασκαλία νὰ ἀνατίθεται εἰς γυναῖκα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καλῶς πεπαιδευμένας καὶ πεπαιδευομένης διότι πρὸς τὸ τῆς παιδαγωγίσεως καὶ μορφώσεως ἔργον ἀπεδείχθησαν αἱ γυναῖκες καταλληλότεραι· ὡς ἐκ τούτου ἀνάγκη νὰ ληφθῇ σπουδαία φροντίς περὶ τῆς τελείας παιδεύσεως καὶ μορφώσεως τῆς γυναικός, ὡς εἶπον καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν.

Ταῦτα περὶ τοῦ β'. μέρους δηλ. τοῦ πολυθρῦλτου γυναικείου ζητήματος καὶ σύγγνωτέ μοι διὰ τὴν τύπην ἐπ' αὐτοῦ παρέδρασίν μου ἀπὸ τοῦ κυρίου θέματος, πρὸς ὃ ὅμως δὲν εἶναι ἄσχετα τὰ ρηθέντα.

Ἐν Κων]πῶλει

Σαμφῶ Κ. Λεοντιάδης

Ἡ ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑἰΩΝΑ

ΣΤ'.

Ἐν καὶ μόνον ποίημα ὑπερέβη πάντα τὰ ἄλλα διακρινόμενον διὰ τὴν ἠρωϊκὴν αὐστηρότητά του. Ἡ ἰδέα του εἶναι μεγάλη καὶ ὠραία. Ἡ παράδοσις λέγει περὶ αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἁγίος Γραλλ» δημοσιευθέντος, ὅτι ὑπάρχει εἰς ἄγνωστον τόπον δοχεῖον ἀνεκτίμητον, οὗτινος ἡ κατοχὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀξίζει ὅλους τοὺς θησαυροὺς καὶ τὰ καλὰ τῆς γῆς. Εἶναι τὸ δοχεῖον ἐκεῖνο ἐν ᾧ ὁ Ἰωσήφ ὁ Ἀρμαθαίας, κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ Ἁγίου Πάθους, ἔθεσε τὸ Τίμιον Αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν εὐτυχεῖ κάτοχον τοῦ θησαυροῦ τούτου ὁ Θεὸς ὑπεσχήθη ὅλα τὰ ἐπίγεια καὶ ἐπουράνια ἀγαθὰ· αἰώνιον νεότητα, δύναμιν, εὐκλειαν καὶ ἀπόλαυσιν τοῦ παραδείσου. Ἄλλ' ἡ κατὰκρητις εἶναι δύσκολος, πρῶτον φρουρεῖται ὑπὸ στρατιᾶς φυλάκων (ἱπποτῶν μοναχικοῦ τάγματος), αἵτινες ἀγρυπνοῦν νυκθήμερον μετὰ ζήλοτύπου φροντίδος. Ἐπειτα διὰ νὰ τὸ λάβῃ τις εἰς τὴν κατοχὴν του, διὰ νὰ τὸ ἴδῃ μόνον, πρέπει νὰ ἔχῃ διαγράβει βίον καθαρὸν, ἄμμεμπτον, ἀκηλίδωτον, καὶ πάσης ἐπιθυμίας ἀπηλλαγμένον. Πολλοὶ ἱππότες ριψοκινδυνεύουν, ἀλλ' ἡ ὁδὸς εἶναι μακρὰ, ἡ σὰρξ ἀσθενής, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι συχναί· πάντες ἀποθνήσκουν πρὶν φθάσουν, ἐξαιρέσει ἑνός, τοῦ Perceval de Galois, τοῦ καὶ ἠρώος τοῦ ποιήματος. Τὸ πλήρες μυστικισμοῦ ἔργον τοῦτο, ἔνθα θριαμβεῖ χριστιανικὸς ἀσκητισμὸς, εἶναι προφανῶς κερπὸς τῆς κληρικῆς διδασκαλίας.

Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰ λοιπὰ ποιήματα τοῦ νέου τούτου κύκλου, ἅτινα εἶναι κοινὰ ἐμπνεύσεις ἔχουσαι πᾶσαι τὸ αὐτὸ θέμα, τὴν δόξαν τοῦ ἔρωτος, θεωρουμένου ὡς ἡ κινητήριος δύναμις τῶν μεγάλων ἀρετῶν καὶ ἡ πηγὴ παντὸς ἠρωϊσμοῦ.

Κυρία τις δὲν δύναται νὰ ἐκλέξῃ ὡς ἱππότην τῆς ἢ τὸν ἀξιώτερον καὶ τὸν ἱκανότερον. Ὁ ἱππότης πρέπει τὰ πάντα νὰ θυσιάσῃ διὰ ν' ἀξιώσῃ τῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς φίλης του.

Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἀληθῶς ὠραία, ἀλλ' οἱ θεσμοὶ τοῦ μεσαιῶνος δὲν ἀνταπεκρίνοντο δυστυχῶς. Ὁ φεουδαλικὸς γάμος ἦτο δεσμὸς ἀπορρέων ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ συμφέροντος, σκοπὸν δ' εἶχε τὸν σύνδεσμον τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν καὶ τὴν δικιόνισιν τῶν ὀνομάτων· Ἦνωσε τὰ τιμάρια καὶ ὄχι τὰς

ψυχάς. Ἐνεκ τούτου δυστυχῶς ὑμέναιοι, πολυπληθεῖς ἀπέληγον εἰς διαζύγια.

Ἡ γλώσσα ἠκολούθησε τὴν πρόσδον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐκέρδιτε τὴν λεπτότητα καὶ κομψότητα. Οὕτως ἡ στρόφη τῶν ἄκτῶ στίχων μετὰ διαφόρους ὁμοιοκαταληξίας, παρεχώρησε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὰ ὁμοιοκατάληκτα τετράστιχα τῶν παλαιῶν ῥυθῶν. Τὰ αἰσθήματα κατέστησαν λεπτότερα, ἡ ἀνάγκη ὀξυτέρα, ἀλλὰ δὲν ἐκέρδιτε τίποτε ἢ ποιήσις ὡς πρὸς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν χρωματισμὸν.

Δύναται τις νὰ συγκρίνῃ τὴν πορείαν τῶν ποιημάτων τούτων πρὸς δυστήνιον ζῆλον, ἔπερ ὅτε μὲν σταματᾷ ἐπὶ τῶν κνημῶν τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ ἀνεῖται νὰ προχωρήσῃ ὅτε δὲ τρέχει καλπάζον καὶ ῥίπτει τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τοῦ φράκτου· Ὁ ἐποποιὸς ὁμοιάζει πρὸς μαθητὴν, ὅστις ἕνα μόνον ἔχει φρόνον, νὰ φθάσῃ ταχέως, καίτοι κατ' ἀνάγκην βραδύνει σκοντάπτων εἰς ἕκαστον κώλυμα τῆς ὁδοῦ· εἶναι περιπλοκαὶ συμβάντων ἀλληλεπιδέτων, ὡς δεσμίδες ἐμπερδευμένοι περὶ τῆς κυρίας πράξεως· εἶναι μακρὰ διηγήσεις ἔνθα διαλάμπει ἡ πρόληψις τοῦ ποιητοῦ· σκέψεις εἰλημμένοι ἐκ τῆς Τέχνης τοῦ ἀγαπᾶν τοῦ Ὁσιδίου, καὶ γεγραμμένοι εἰς τὴν διεφθαρμένην τότε ἐν χρήσει γλώσσαν τοῦ ἔρωτος. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ εἰς σύνθεσιν ἀριστουργημάτων εἶχε νὰ προσκρούσῃ τις εἰς ἕκαστην λέξιν εἰς τὴν ἀντίθεσιν τῆς γλώσσης χυδαίας καὶ νέας, καὶ τὴν δι' αὐτῶν διατύπων σφραῖς σκέψεως. Ἀναπαρστήσατε ἐν τῇ φαντασίᾳ παιδίον φανόμενον πνευματώδες καὶ ζητοῦν λέξεις ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν τὰ ἄλλα παιδιὰ παίζουσι. Δὲν ὑπάρχει σημεῖον παρακμῆς μᾶλλον λυπηρὸν ἢ ἐκεῖνο τὸ τῆς πρώμου ὀξυτήτος.

Ἡ φεουδαλικὴ κοινωνία πράγματι, συσταθεῖσα διὰ τοῦ πολέμου καὶ μὴ ζῶσα ἢ διὰ τὸν πόλεμον, ἤρχισε νὰ παρεκκλίνῃ ὅταν ὁ πόλεμος ἔπαυσε νὰ εἶναι ὁ ὅρος τῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Φαίνεται ὅτι ὁ πολιτισμὸς ὑπῆρξε δι' αὐτὴν βλαβερὸς καὶ ὅτι ἔχασε τὰς δυνάμεις τῆς ἀπολέσεως τὴν βραβερύτητά τῆς. Τὰ μυθιστορήματα τῆς Στρογγύλης Τραπεζίας ἐπέδειξαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ταπεινώσεως τῆς, Δὲν ἀνευρίσκει δὲ τις εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔργα ἢ καταφανῆ φερὰν ἀνεπαρορθοῦ παρακμῆς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Β'.

Τὴν ἡλικίαν τοῦ κεραικίου διαδέχεται ἡ ἡλικία τῆς κούκλας. Τί εἶναι ἡ κούκλα; Οὔτε πρᾶγμα, οὔτε παίγνιον. Εἶναι πρόσωπον. Τὸ παιδίον τοῦ παιδιοῦ. Τοῦτο διὰ τῆς φαντασίας τῆς δανείζει τὴν ζωὴν, τὴν κίνησιν, τὴν ἐνέργειαν. Τὴν διοικεῖ, ὡς ἐκεῖνο διοικεῖται ὑπὸ τῶν γονέων του, τὴν τιμωρεῖ, τὴν ἀμείβει, τὴν ἐναγκαλιέσθαι, τὴν περιφρονεῖ ἢ τὴν φυλακίζει, ἐφόσον ἡ κούκλα φέρεται καλῶς ἢ κακῶς. Τὴν εὐπείθειν εἰς ἣν ὑπόκειται, ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν δικαιοσύνην μετ' αὐτῆς τὴν ἀγωγὴν, ἣν λαμβάνει. Οὐδὲν καλλίτερον τῶν μαθημάτων τούτων, τῆς ἰδέας τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Οὐδὲν οὐσιωδέστερον καὶ ἀναπτύσσον τὴν ἡθικὴν συνείδησιν τοῦ παιδιοῦ. Εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς ἀνατροφῆς τῆς μικρῆς κόρης ἢ θελα-

κτικὴ αὐτὴ κωμωδία τῆς παίζομένης ὑπ' αὐτῆς μητρότητος. Ἴδου τὸ φιλοσοφικὸν νόημα τῆς παλαγγόνας.

Οὕτως ἢ κατὰστῆθη εὐκλειότερον τὴν ἐκουσίαν ἐμπνευσίν τοῦ παιδιοῦ, ἢ, τι θὰ δόσῃ περισσοτέρην βᾶσιν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μητρικὴν ἀφροσύνην, καθισταμένης τῆς κούκλας ἀληθοῦς προσώπου, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι πρόσδον.

Ἐφεύρον ἰδιόζοντα μηχανισμὸν εἰς τὰς κούκλας, ἐπιτρέποντα εἰς αὐτάς νὰ ὁμιλοῦν. Δὲν προσδίδω μεγάλην ἀξίαν εἰς τοῦτο. Τὸ παιδίον ἐπιφορτίζεται νὰ κἀμῃ τὴν κούκλαν, νὰ ὁμιλῇ κάλλιον ὅλων τῶν μηχανισμῶν τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ὅ, τι θὰ μετ' ἤρσασκε ἢ ἦτο νὰ βλέπω εἰς τὰς κούκλας σῶμα ὀλιγότερον πᾶν καὶ σκληρόν. Ὅ,τι ἐχρῶσταν χάριν εἰς αὐτάς, ἐν κατασκευάζοντο καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἐν κατατεχῶν ἀρθρώσεσι, οὕτως εἰπεῖν, ἐπιτροπέουσας εἰς αὐτάς νὰ κινῶνται, νὰ κἀθῆνται, νὰ ἐγείρονται, νὰ γονυπετοῦν καλλιτέρον ἢ σεις καὶ ἐγώ.

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα καὶ ἐν γείνουν θὰ εἶναι ὕλικα μόνον πρόσδοι. Παρατηροῦσα τις αὐτάς δὲν βλέπει ἄλλο ἢ βελούδα, μέταξον καὶ ἀτλάζιον, κοσμημάτα, δαντέλλας καὶ ταινίας. Ὅλοι εἶναι τοῦ συρμοῦ ὄχι παρελθόντος συρμοῦ ἀλλὰ τοῦ σημερινοῦ. Τί λέγω; προηγουμένως τοῦ συρμοῦ τῶν ἀληθῶν, γυναικῶν εἴκοσι τέσσαρας ὄρας. Δοκιμάζουσι ἐπ' αὐτῶν τὸν συρμὸν τῆς αὔριον.

Πιστεύετε λοιπόν, ὅτι αἱ μικραὶ κόραι τοῦ XIX αἰῶνος ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀπὸ τῆς τρεπερωτέρας ἡλικίας νὰ τὰς διδάξῃ ἡ κούκλα τῶν πῶς νὰ ποζάρουν ἐνώπιον τῆς κοινωνίας; Πιστεύετε ὅτι τὰ κλειστὰ αὐτὰ χεῖλη, τὰ ἐκπεπληγμένα ὄμματα, τὰ ἐνδύματα ἐν μεγάλῃ στολῇ, διδάσκουν εἰς τὸ παιδίον τὸ φυσικὸν καὶ τὴν ἀπλότητα; Πιστεύετε, ὅτι τὰ ὄντα ταῦτα, ἔχοντα τὸ ὄρος καὶ τὴν τουαλέτταν τῶν ἐπισκέψεων ἢ τοῦ χοροῦ, πιστεύετε κυρία μου, ὅτι θὰ ἐμπνεύσουν εἰς τὴν μικρὰν κόρην σας τὸ αἶσθημα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, καὶ τὰς φροντίδας τῆς οἰκοκυρωσύνης; Καὶ μετ' αὐτῶν βλέπει τις καὶ τὰ οἰκήματα τῶν· διότι βεβαίως πρέπει νὰ κατοικήσῃσιν αἴπου αἱ κυραὶ αὐταί· δικαίωσιν καὶ παραπετάματα, τάπητας τουρκοῦς, δαντέλλας, κλίνας μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μίαν κούκλαν!

Ἴδου, δικαίω μόνον τὴν ἡθικὴν πρόσδον τῶν παιγνίων θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐβλεπα ὑπὲρ τὴν ὕλικήν, διότι αὕτη συμφέρει μᾶλλον εἰς τὴν ἀγωγὴν τῶν μικρῶν. Ἀναμφιβόλως πρέπει νὰ ὑπάρχουν παίγνια, καθαρῶς διαιρητικὰ, καὶ καθαρῶς καλλιτεχνικὰ διὰ τὴν ἄκνησιν τοῦ σώματος καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν. Ἄς πολλαπλασιασθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν τὰ παίγνια τῆς φύσεως ταύτης, ἐν καὶ προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ ἐφεύρουν ἄλλα, ἐν αἷς ἡ ἱστορικὰ, ἡ γεωγραφικὰ, ἡ ζωγραφικὰ, ἡ ἀρχιτεκτονικὰ καὶ αἱ ἐν χρήσει ἐπιστήμαι νὰ κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν. Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ! ἄς περιορίσουν ὅλα τὰ τυχαία παίγνια! Ἄς ἀπομακρύνουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παιδιοῦ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα καταστρέφουν παρ' αὐτῶ τὴν ἰδέαν τοῦ καλοῦ. Ἄς μὴ ἀφίρουν εἰς χεῖράς του ἀνωφελεῖ παίγνια μηδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχοντα ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος. Ὀλιγοστεύσατε τὰ πολυτελεῖ, τὰ γελοῖα, τὰ κακῆν ἐπιρροὴν ἐξασκούντα ἐπὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ γινεῖ τὸ παιδίον πρέπει νὰ διασκεδάζῃ διὰ τῶν παιγνίων του. τὸ πᾶν γίνεταί, ἐὰν τὸ κέρδος αὐτῶν εἶναι ἡ ματαιότης. Τὰ

τῶν παιδίων παίγνια δὲν πρέπει νὰ προξενοῦν ἢ εὐχάριστον, καὶ ὄχι νὰ δίδουν μαθήματα προκαλοῦντα πάθη καὶ ἐξεγείροντα κακὰ ἔνστικτα.

Διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ μετασχηματισμὸς οὗτος εἰς τὰ παιδικὰ παίγνια δὲν ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν τῶν δύο ἐνδιαφερομένων μερῶν· τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ ἐμπόρου. Ὁ εἰς θέλει ν' ἀγοράσῃ καὶ ὁ ἄλλος νὰ πωλήσῃ. Τί ἐνδιαφέρει αὐτοὺς διὰ τὰ λοιπὰ; Ἐπικαλοῦμαι ἔθεν τὰ καλὰ αἰσθήματα τῶν μητέρων. Εἰς αὐτάς ἀπόκειται νὰ μεταβάλλουν τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων. Ὅλοι καὶ ὅλοι θὰ κερδίξουν οὕτω. Καὶ τίς οἶδε, μήπως καὶ αὐταὶ ὀδηγούσαι, τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν ἀπλότητα, ἐπανήρχοντο εἰς αὐτὴν;

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐλένη Γεωργιάδου

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Δὲν ἠδυνήθημεν βεβαίως νὰ παρακολουθήσωμεν ὅλην τὴν σειράν τῶν διεξαγομένων κατ' αὐτάς ἐξετάσεων τῶν ἰδιωτικῶν ἀνωτέρων Περθεναγωγείων τῆς πόλεως μας, ἀλλ' οὔτε, ὡς ἄλλοτε ἐν σειρά ἄρθρων ἀνεπτύξαμεν καίτοι θεωροῦμεν τὰς ἐξετάσεις ὡς τὸν ἀσφαλεῖ γνῶμονα τῆς προόδου τῶν μαθητηρίων.

Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἐὰν κατ' οὐδὲν ἄλλο αἱ ἐξετάσεις δὲν εἶναι συντελεστικαί, εἶναι βεβαίως κατὰ τοῦτο, ὅτι δημοσίως ἐκτίθεται ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας καὶ αἱ ἐν χρήσει μέθοδοι, ἄς ἕκαστον σχολεῖον ἐφαρμόζῃ πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν ἐν αὐτῷ δικημορφουμένων μαθητηρίων.

Ἐχομεν δὲ τοῦτο τὸ εὐχάριστον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ τὰ τέσσαρα ἀνώτερα Περθεναγωγεία, τὸ τε ἀρχαιότερον τῆς κ. Χίλλ, ὡς καὶ τὰ μεταγενέστερα αὐτοῦ, τὸ τῆς δος Ἀσπασίας Σκορδέλη, τὸ Πρότυπον καὶ τὸ νεώτατον πάντων τῶν κ. κ. Πριναρῆ καὶ Φουντουκλῆ, τὸν αὐτὸν εὐγενῆ ἀμιλλῶνται ἀγωνὰ τῆς προόδου διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν τελείως νεωτέρων συστημάτων καὶ τῆς ἐκλογῆς προσωπικοῦ νέου, σφριγῶντος εἰς πρόσδον καὶ διακρινόμενου εἰς τὴν διὰ τῶν νεωτέρων μεθόδων τῆς συγκριτικῆς, οὕτως εἰπεῖν, διδασκαλίας ἐπίδοσιν αὐτοῦ.

Οὕτω ἐνῶ τὸ νηπιαγωγεῖον τῶν κ. κ. Πριναρῆ καὶ Φουντουκλῆ ἀμιγῆς καὶ γνήσιον τὸ Φρεβολικὸν σύστημα εἰσήγαγε καὶ διὰ παιγνίων διδασκτικῶν τὰ νήπια παιδοῦνται τὰ πρῶτα ἀσφαλεῖ καὶ στερεὰ βήματα αὐτῶν ἐν τῷ σχολείῳ, αἱ προπαιδευτικαὶ τάξεις τοῦ Σχολείου Χίλλ—ἐν τῷ ὁμοίῳ πνεύμῳ ἀνεμῶς εὐεργετικῶν νεωτερισμῶν ἀπὸ τῆς προσλήψεως ὡς συνδιευθυντρίας τῆς κ. Ὑπατίας Στάμα—καταπλήττουσι διὰ τὸ εὐμέθοδον τῆς κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα πρακτικῆς καὶ συγκεκριμένης διδασκαλίας τῆς ἀναπτυχθείσης ἐν αὐταῖς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προόδου.

Τὸ Πρότυπον συνεχίζει τὸ λαμπρὸν τοῦτο σύστημα καὶ μέχρι τῶν τάξεων τοῦ Διδασκαλείου ἔτι, ὡς ἄλλως καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ μνημονευθέντα, ἐν αἷς δέον νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ Περθεναγωγεῖον Σκορδέλη. Καὶ οὕτω πάντα ἐν συνετικῇ σειρά κατὰργήσαντα τοὺς σχολαστικισμοὺς καὶ τὰς γελοίας τῶν μηχανικῶν ἀποστηθίσεων καὶ ἀφρημένων θεωριῶν μεθόδους βλίνουσι τὴν πρακτικὴν ὁδὸν τῆς προόδου μετὰ πρηγῶρου καὶ πολλὰς περὶ τῆς ἐν γένει ἀνορθωτικῆς μορφώσεως ἐλπίδας ἐμπνεύσεως πορείας τῶν.

Ὅ, τι ἰδίᾳ ἔχομεν νὰ ἐξάρωμεν διὰ τὴν ἐν γένει ἀνωτέρων

ιδιωτικὴν τῆς πρωτεύουσας πείθει, εἶναι ἢ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἐπιδικωμένη ἠθικὴ τοιαύτη διὰ τῆς μουσικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐν γένει μορφώσεως, καὶ ἢ σωματικῆ διὰ τῆς συστηματικῆς εἰσγυγωγῆς τῆς γυμναστικῆς εἰς πᾶσας τὰς τάξεις, τῆς γυμναστικῆς με ἀλτῆρας καὶ κορόνας καὶ με ὄλα τὰ ὄργανικὰ ἐφόδια, δι' ὧν οἱ μῦς ἐντείνονται καὶ τὸ γυναικεῖον σῶμα προσκατᾷ τὴν τὴν πρὸς διδουσαν εἰς αὐτὸ χάριν, εὐκαμψίαν καὶ ἐλαστικότητα.

Χοροὶ ἑλληνικοί, ὡς ὁ ἐν τῷ παρθενωγραφίῳ τῆς δος Σικαρδέλη εἰσχυθεῖς, κομωδίζι ἑλληνικαί, ὡς ἢ ἐν τῷ Παρθενωγραφίῳ τῶν δων Πριναρὴ καὶ Φουντουκῆ, κομωδίζι γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ ὡς αἱ ἐν τῷ Παρθενωγραφίῳ Κίλλ, μελοδραματικά ὡς τὰ τοῦ Προτύπου, εἶναι τόσοι τρόποι δι' ὧν αἱ μαθήτριαι καὶ εἰς τὴν ἰδίαν καὶ εἰς τὰς ξένας γλώσσας ἀσκουῦνται καὶ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἐξοικειοῦνται νὰ λαλοῦν καὶ συμπεριφέρωνται κοσμίως καὶ μετὰ θάρρους. Ὅλα αὐτὰ ἐλευθεροῦν ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν ἐπικυβερνήτην ζυγὸν τῶν γραμμάτων καὶ προσδίδουν εἰς τὸ σχολεῖον τὴν γελαστὴν ἐκείνην ὄψιν, ἣν ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ἐχρωμάτιζε, μαύρην καὶ ἀπαισίαν, τὸ σχολαστικὸν τοῦ παρελθόντος σύστημα.

Οἱ γονεῖς καὶ σύμπασα ἢ κοινωὶα μας ὀφείλει βεβήτως χάριτας πολλὰς πρὸς τὰς διευθυντρίδας τῶν Παρθενωγραφείων τούτων καὶ ἀνακινητρίδας τῆς γυναικείας παιδείας, πρὸ ὧν θέλει δικαιοδοθεῖ νὰ γενεὰ πολὺ ἀμικροτέρω τὸν νοῦν καὶ ἰσχυρότερω τὸ πνεῦμα ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρχαιοτέρας αὐτῆς.

ΤΟ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ

I.

Κατὰ τὴν χρυσίζουσαν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ πᾶν ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν ὀρεινὴν Βρεττανίαν, τὸ πᾶν εὐοιδεῖ. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ μικρὰ χωρία τὰ κεκαλυμμένα με ὀμίχλην, ἀκούουν νὰ

HENRI GREVILLE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

— Μητέρα, εἶπεν δὲν εἶναι χήρα ὡς ὑμεῖς, δὲν ἡγάπα τὸν φίλον μου, ὡς ἡγάπησε τὸν πατέρα μου.
 — Κανεὶ δὲν δύναται ν' ἀναγνώσῃ τὴν καρδίαν μιᾶς γυναίκος, ἥτις βλέπει θηήσκοντα τὸν ἄνδρα, ὃν ὠρκόσθη ν' ἀγαπᾷ. Πρέπει νὰ εἶσαι γυνὴ δια νὰ ἐνοήσῃς μερικὰ πράγματα.
 Ἐκλινεν ἐκείνος τὴν κεφαλὴν, συκινηθεῖς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡτημένως.
 — Ἡξεύρεις, τί ἐσκέψθη ἡ γυνὴ αὕτη, ἡξεύρεις τί ὑπέσπε; δὲν ἐνοήσῃς ἐν τὸν ἡγάπα πόσον ὑπέφερε καὶ ἐν τούναντιόν πόσας ἐπιπλήξεις δὲν κάμει δι' ἑαυτήν. Διότι δὲν τὸν ἡγάπησεν ἀρκετὰ ὅπως τὸν ποσειλάξῃ διὰ τοῦ ἔρωτός της διὰ τὸ κακὸν ὅπερ αἱ ἄλλοι θὰ τῷ ἐπροξένουν εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ σοδαρᾶς ἐπισιμότητος, πλίστουσιν με ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἀξιολύπητος.
 — Ἐκείνος εἰσάπη. Ἡ μήτηρ του τὸν παρετήρει χωρὶς νὰ τὸν βλέπῃ. Ἐβασσαν εἰς τὴν οἰκίαν, λευκὴν καὶ καθαράν, ἐπιδητικὴν ἐν τῇ ταπεινότητι, μεγάλην ἐν τῇ ὀμικρότητι τῆς οἰκίας οἰκογενείας πάντοτε ἀξιοσεβᾶστος.
 — Δὲν με πιστεύεις; ἠρώτησεν ἡ κ. Benoist. Ἀποστρέφεται λοιπὸν τὴν γυναῖκα ταύτην;
 — Ὅχι. . . εἶπε μετὰ τινος προσπαθείας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μὴ σκέπτοιμαι, ὅτι ἐνέχεται καὶ αὕτη κατὰ τι εἰς τὸν θάνατον τούτον.
 Ἡ γυνικὴ ἐστράφη καὶ ἔβλεπε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὄμιον τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκείνος ἦτο ὕψηλός ἐκείνη χαμηλὴ: Μὴ κατηγορεῖς ποτε ἐν πλάσμα τοῦ Θεοῦ, δέξου νὰ ἡξεύσης δια τί τὸ κατηγορεῖς! Μὴ φρονεῖς κακὰ διὰ μίαν γυναῖκα ἢ ὅποια δὲν ἡξεύρεις ἐὰν τὸ ἀξίση. Καὶ ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μόνη δὲν ἔχει πατέρα ἢ ἀδελφὸν ἢ σύζυγον δια νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ, ἔσο ἀκόμη φρονιμώτερος, υἱέ μου, διότι ἡ ἀδικία εἶναι κρίμα, καὶ δὲν δύναται τις ν' ἀμειβάλλῃ περὶ τῆς δυστυχείας τῆς.
 Ὁ Θεόδωρος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μητρός του καὶ τὴν ἡσπάσθη εὐσεβῶς.

σημαίνῃ βραδέως ὁ ἑσπερινός. Ἐπὶ τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς, ὁ κώδων τοῦ ταπεινοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τῆς Καλῆς — Βοηθεῖς κινεῖται ἡρέμα. Τὰ εἴηκα κύματα διασπείρονται ἀνὰ τὴν φαινήν θάλασσαν, ὅπου τὰ λευκὰ ἰστία πρὸς στιγμαὶν ἀφανίζονται ἐντὸς μιᾶς χρυσιζούσης ἀκτῆνος. Τὰ ἰστία ὑπενθυμίζουσι τοὺς ἀπόντας ναύτας. Ἀναπολοῦν, ἄρα γε οἱ ναῦται εἰς τὸν νοῦν τὸν γλυκὺν ἑσπερινὸν τῆς βρετανικῆς χώρας, τὰς γυναῖκας με τὰς λευκὰς κλύπτρας, αἵτινες πηγάζουν νὰ προσευχηθοῦν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν των;

Ἡ λεπτοφυὴς νεανίς, ἥτις διέρχεται τὴν πετρώδη ἀτραπὸν, ρίπτει μετὰ στεναγμοῦ τὸν κλώνον τῆς ἐρείκης, ὅπου ἐκράτει, ἐντὸς τῶν λεπτῶν δακτύλων τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀναδίδουν τὴν λάμψιν φύσεως ὀλίγον κοινωνικῆς, ἀλλ' ἐνθέρμου. Ἡ Μαρία Λε Μκι πηγάζει νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸ παρεκκλήσιον. Τὸ ἰστιοφόρον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπικαφέρει ἐκ μακροῦ ταξειδίου τὸν Πέτρον Κερδίκ, τὸν μνηστῆρά της, δὲν ἐφάνη εἰσέτι εἰς τὸν ὀρίζοντα. Καθ' ἡμέραν ὁ γραμματοκομιστὴς με τὴν ξυλίνην κνήμην διέρχεται τοῦ Πλουκάνε, ἀλλὰ λησμονεῖ τὴν Μαρίαν. Ὡ! μίαν μόνην ἐπιστολὴν τοῦ Πέτρου! μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν τῶν ναυτῶν, αἵτινες λέγουσιν: «Εἶμι κελὰ, σκέπτομαι σέ», μετ' ἐκράτσεων ἀφελῶν καὶ τρυφερῶν, καὶ ἡ Μαρία θὰ εὐλογῆσθαι τὸν γυναικὸν γραμματοκομιστὴν, καὶ ἡ Μαρία θὰ χύσῃ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης. . .

Ἡ νέα κόρη ὠθεῖ τὴν σκοληκώδρωτον θύραν τοῦ παρεκκλησίου. Ἡ μελαγχολικὴ σιγὴ τῆς ἐκκλησίης, τὸ ἄστυλον τοῦτο τῶν πονούντων, τίθεται αἴφνης ὡς βάλσαμον ἐπὶ τῆς περιωρισμένης καρδίης της. Ἡ Μαρία γονυπετεῖ διὰ νὰ προσευχηθῇ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ὅπου ἐξακμίζεται ὡς ἄρωμα προσευχῶν.

Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου, διὰ μέσου τῶν ὕλων, θωπεύει τὴν μέλαιναν κόμην της, τὴν λευκὴν της κλύπτραν καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς ὀφθαλμοὺς της, οἵτινες, φαίνονται ζωογονούμενοι. Αἱ

Εἰσῆλθον ἑπιτότεροι εἰς τὴν μεγάλην τετραγώνου αἴθουσαν ὅπου τὸ καφέγαλα τοῦ ἐπερίμενε καθὼς καὶ τὸν παλιὸν καιρὸν. Ἦσαν αἰνοὶ ἢ μήτηρ του τὸν ὑπερήρησε καὶ τῷ ποσειφίσε πινάκιον, με μικροῦς ζεστοὺς ἀρτίσκους, οὗς ἡγάπα καὶ οὗς κατεσκεύαζεν ἐπίτηδες δι' αὐτὸν ὅταν ἤρξετο.

- Εἶναι εὐλορη ἢ γυνὴ αὕτη; ἠρώτησεν.
- Ὡρασιόστη καὶ θελκτικὴ
- Μαζὴ σου ὑπῆρξε πλὴν ψυχρά;
- Μ' ἀποστρέφεται, πιστεύω.
- Ἡ κ. Benoist ἔμεινε πρὸς στιγμαὶν σιωπηλὴ παρατηροῦσα τὸν υἱὸν της. Ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ τῶν συντητήσων οἱ τοῦ Θεοδώρου ἐξέφραζον ἀγωνία τὸσον ὀλιθίσαν, ὡστε ἡ μήτηρ ἠθνήθη σπαρσσουμένη τὴν καρδίαν τῆς Ἀρίνουσα τὴν θέσιν της, ἔκλινε πρὸς τὸν υἱὸν της καὶ ἐπέραςε τοὺς βραχίονά της πᾶσι τοῦ τραχήλου του.
- Ἄ! πτωχὸν μου τέκνον, τὸ εἶπεν με φωνὴν χαμηλὴν καὶ συντετριμμένην, τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ἀγαπᾷς;
- Ναί, εἶπε καὶ ἐκείνος χαυλοφώνως τὴν ἀγαπᾷ καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποβάλω τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι ἐνοχος.
- Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ στήθους. Οἱ βραχίονες, οἵτινες τὸν ἐλάκισαν, τὸν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύλου, ὅπερ ἐκρυπτε τὴν μητρικὴν καρδίαν, ἔπασαν τὰ δύο χονδρὰ δάκρυα, ἀτινα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

XII

Περὶ τὸ τέλος Αὐγούστου ἡ κ. Μονκλάρ, ἐσαρῶθη τὴν μοναξίαν. Εἰς γυνὴν ἐπισημὴν νὰ ζῆ ἐν τῷ κόσμῳ ἐξορία τετραμήνου ἐν τῇ ἐξοχῇ, με μίαν χήραν ἥτο δοκιμασία ὑπερτέρα ἑαυτῆς.
 Ἐν τῇ μακρᾷ ταύτῃ καθίερε ἔσχε καιρὸν νὰ ἐκτιμῆται τὰς μεγάλας ἀρετὰς τῆς Ἐστελλας. Ἐβῆ ἐπιπλήσσει δὲ διὰ τὴν ὀλίγην προθυμίαν της τοῦ νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτοις διανοεῖτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπῆθαι μετ' αὐτῆς εἰς μέρις ἡτυχον, εἰς ἀκτὴν τινα ἥσπου ὅπου δὲν θὰ ὑπῆρχον χοροὶ καὶ ἱπποὶ καὶ ἀμαεῖς. Τὸ δόσκολον ἦτο νὰ εὐρεθῇ ὁ τόπος αὐτός, ὅστις τῇ βοήθειᾳ τοπογραφικῶν ὁδηγῶν ἀνευρεθῆ εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σαιντοδὲν.
 Ἡ ἀφίξις τῶν δύο τούτων κυριῶν φερουσῶν πένθος βαρὺ καὶ συνοδουμένον ὑπὸ δύο θαλαμηπολῶν, ὑπῆρξε γεγονός ἀξίση, εἰς τὸν καθῆστον ἐνεμαρτύρησε εἰς τὸ διαμέρισμα καὶ δὲν ἔδιδον ἀφορμὴν, ὅπως ταῖς ἀποτείνῃ τις τὸν λόγον. Τὰ

προσευχαί της εἶνε ταπειναὶ καὶ εὐλαβεῖς! Μία πίστις ἄδολος καὶ βραδεία φωτίζει τὸ κεκαμμένον πρόσωπόν της. Θέλει ἄρα γε εἰσκαουθῆ; Ὁ ἐπικνήθη ἐντὸς ὀλίγου με τὸν Πέτρον, με τὸν σωθέντα Πέτρον νὰ φέρῃ ἐδῶ τὸ τεκμήριον τῆς εὐγνωμοσύνης της;

Ἡ Μαρία ἐγείρεται καὶ ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγα βήματα. Ἡ νεανίς ἴσταται θυμαζούσα κρεμάμενον εἰς τὸν θάλον τοῦ παρεκκλησίου με μίαν λεπτὴν ταινίαν, ἐν πλοιάριον εἰς μικρογραφίαν τεθὲν ἐκεῖ ὡς δειγμὰ εὐσεβείας καὶ πίστεως. Εἶνε ἡ εὐσπλαγγνος, χεῖρ τοῦ Πέτρου ἥτις κατεσκεύασεν αὐτὸ τὸ μικρὸν ἀριστούργημα. Ἡ Μαρία ἐπιθυμεῖ νὰ σφίξῃ τὸ πλοιάριον ἐπὶ τῆς καρδίης της, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ. εἶνε ἱερὸν.

Ὁ ἥλιος ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν. Ἐπὶ τῶν ἀμυρῶν ὕλων, τὸ μυστηριώδες ἡμίφως ἀφίει εἰς νὰ διακρίνῃ τις τὰ λευκὰ ἀγάλματα τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Μαρία φρικώστικα περισφίγγει τὸ λεπτὸν κάλυμμά της. Τὰ ληθρικά βήματά της ἀνητηοῦν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ νάρθηκος.

II

Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὄλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τῆς κινουμένης θαλάσσης. Αἱ γυναικὶ δρῶς γογγίζουσι ὑπὸ τὸ βῆρος, ἐντὸς τῶν ἀρχαίων δασῶν. Οἱ κλωῆες τῶν στρέφονται, καὶ ἀντρέπονται ὡς ἀηλιτισμένοι βραχίονες. Ἐπὶ τῶν μολυβδοχρῶν ἀφρισμένων ὑδάτων, οὐδὲ τὸ ἰσχυρότερον βρίκιον τολμᾷ νὰ βίψοκινῶν εὐνοῖα.

Ὡ! πόσον βαρύνει ἡ πυκνὴ αὕτη ὀμίχλη ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν πτωχῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπὶ τῆς ἀμυρῶν ἀκτῆς διερρυνοῦν τὸν ὀρίζοντα με βλέμμα πληρὸς ἀγωνίας.

Ἡ Μαρία Λε Μκι δὲν εἶναι μετ' αὐτῶν. Ἐν τούτοις περιμένει ἀκόμη τὸν Πέτρον. Μία δὲς εἶνε ἀνεκμμένη καὶ τεθειμένη εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς ἀλιευτικοῦ καλύμου, διότι ἐλλείπει μία λέμβος· αἱ ἄλλαι εἰσῆλθον χθές. Οἱ ἐπικνεθόντες εἰς τὸ χωρίον χαλκίχρους νύτται λέγουσι: Δὲν γνωρίζουσι τίποτε

διὰ τὸ βρίκιον ἢ «Βρεττανίαν». Ἡ Μαρία ἐπιμελεῖται τὴν γυναικὴν μητέρα της καὶ δὲν διέρχεται πρὸ τῆς ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ψυθιρῇ πρὸς αὐτήν. Εἶνε γλυκεῖα, δὲν ἀποκρίνεται σχεδὸν εἰς κανένα, αἱ γυναικὶ κίτινες τὴν βλέπουν λέγουσι σείουσαι τὴν κεφαλὴν: «Ἡ δυστυχὴ Μαρία δὲν θὰ ζῆτῃ περισσὸν τῶν ρόδων τοῦ Μκιου, ἐκὼν ὁ Πέτρος δὲν ἐπιστρέφῃ».

Ἄς λάβωμεν διὰ μέσου τῆς θυέλλης, τὴν εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς Μαρίας ἄγρουσαν ἀτραπὸν. Ἡ νύξ ἐπέρχεται. Ἡ Μαρία δὲν βλέπει πλέον νὰ κλώθῃ. Ἄλλ' ἡ νέκ κόρη ρίπτει ἐντὸς τῆς ἐστίας δέμα ἀκανθωδῶν σπάρτων, καὶ ἡ λάμψις ἀναδίδεται δικυγῆς καὶ ζωηρά. Ἡ Μαρία σπεύδει νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας, οἱ λεπτοὶ δάκτυλοί της ἐκτυλίσσων πυρετωδῶς τὸ στερεὸν νῆμα.

Ἡ ροδὴν τῆς νεανίδος ἴσταται αἴφνης. Ἐκεῖ κάτω τὰ τετρακώδη κύματα τῆς κωρυγμένης θαλάσσης προσβάλλουν τοὺς ἐκ γυνίτου βράχους, καὶ αὐτὰ τὰ κωρὰ κτυπήματα πλήττουν τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας. Θέλει πρὶν ἔτι ἐπέλθῃ ὀλοτελῶς ἡ νύξ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸ γειτονικὸν παρεκκλήσιον.

Ἡ Μαρία ἐξέρχεται βιαίως. Τὸ εὐκαμπτον ἀνάστημά της διαγράφεται ὑπὸ τὸ εὐρύχωρον ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον καλύπτει τοὺς ὤμους της. Τὰ τελευτικά φύλλα τοῦ Νοεμβρίου σκιρτοῦν σπασμοδικῶς ἐκ τῆς τρικυμίας ὑπὸ τοὺς πόδας της· εἰσέρχεται ἡσύχως εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκκλησίδιον.

Ἡ Μαρία εἶνε λευκὴ, λευκὴ ὡς οἱ κρῖνοι τοῦ ἀγίου βήματος, λευκὴ ὡς ἡ ὀθόνη τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς.

Ἐπικνεκμῶνται τὰς λατινικὰς λέξεις τῆς προσευχῆς με φωνὴν κλαυθμηρίζουσαν, διότι αἰσθάνεται, ὅτι ὁ Πέτρος εἶνε εἰς κίνδυνον, πολὺ μακρὰν, ἀνὰ τὴν θάλασσαν. Βλέπει τὸ ἐλαφρὸν βρίκιον, τὸ ὁποῖον τὸν φέρει, ἐγκτακλεισμένον ἐπὶ τῶν κινουμένων ὑδάτων ὡς αὐτὰ τὰ κερυφλοῖα, τὰ ὁποῖα ὁ Πέτρος καὶ αὕτη ἠρέσκοντο νὰ ρίπτουν ἐπὶ τοῦ Ὡκεανοῦ ὅτε ἦσαν μικροὶ ἄλιες τῶν γαρίδων.

ὀνοματὰ των εὐρέθησαν ταχέως ἐν τοῖς μητρῴοις τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλ' οἱ θαυῶνες τῶν λουτσῶν Σαιντοδὲν εἶναι τὸσον ἀπλοῖ, ὡστε οὐδέμιν ἀνάμνησιν διήγειραν εἰς αὐτοὺς τὰ ὀνόματα ταῦτα τῆς ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας. Ἐπερίμεναν λοιπὸν τὴν ἀφίξιν ἄλλων μᾶλλον πληροφορημένων, ὅπως γνωρίσουν τὰ κατ' αὐτάς.

Ἡ κ. Μονκλάρ ἐπληρώθη εἰς τὴν ζωὴν. Διὰ γυναῖκα ζήσασαν μεταξὺ ὕλων, ἡ ἐρημία εἶναι κρύσιος θάνατος. Ἄλλως ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Σεπτέμβριος ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τῇ ἐπιφέρει διασκαδαίν τινα, διότι εἶχε γράφει εἰς τινα: φίλας της νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν εἰς Σαιντοδὲν καὶ ἤλπιζεν τὴν ἀφίξιν δύο ἢ τριῶν ἐξ αὐτῶν.

Ἡ Ἐστελλα τούναντιόν ἀπῆλασε μετ' ἡρεμίας τὸν ἦτονον τούτον βίον. Τὸ κτήριμα ὅπερ ἔλαβε ἀπῆκε διαρκῆ ἔτη ἐπ' αὐτῆς. Ἦθελε νὰ πιστεύῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὕτη θὰ ἐλησμονεῖτο καὶ ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐνησυχολεῖτο πλέον δι' αὐτήν. Ἦθῆνατο μόνον ὅτι ὁ Θεόδωρος Benoist θὰ ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ με ψυχρὸν καὶ ἀνήσυχον ὕφος, τὸ ὁποῖον ἴδους τὴν ἐπλήγωμεν. Ἐμμέμετο ἑαυτὴν διότι ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ ἠρῶθη, καὶ ἐλυπεῖτο διότι ὁ σοδαρὸς οὗς· κόσμος τὴν κατηγορεῖ.

Τὴν κατηγορεῖ διατί; Τὸ ἡγόνει ἐντελῶς. Ἡ κρίσις της δὲν ἔφθανε μέχρι τῆς ὀλιθίας ὑπονοίας. Ἐνόμειεν ὅτι ἔφερον εἰς γυνῶν τοῦ Ραυμόνδου ἐρωτικὴν τιὰ ἱστορίαν καὶ ὁ Ραυμόνδος ἐκ ζηλοτυπίας ἐτεμάτισε τὸν βίον. Ἀλλὰ κατὰ βάθος δι' αὐτὴν ἥτις ἐγένωσκε τὸν χαρακτήρα τοῦ Ραυμόνδου ἦτο βεβαία ἐν ἐκείνοισ δὲν ἀμειβάλλετο περὶ αὐτῆς.

Ἡ Ἐστελλα ἡγάπα βεβαίως μᾶλλον θενωτὰ τὸν σύζυγον της ἢ ὅσον θὰ τὸν ἡγάπα ζῶντα. Ἐνστικτὸς τις τρόμος τὴν ἐκράτει ὅταν τὸν ἔθεορε, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἔκλινεν ὡς πτηνόν, ὅπερ δὲν θέλει νὰ μεταχειρισθῇ τὰς πτέρυγας του.

Πολλὰ τοιαῦτα σκεπτομένη ἐδικαιολογεῖ κατὰ βίθος τὴν προάδοξον διαγωγὴν τοῦ Θεοδώρου πρὸς αὐτήν. Γενναῖα φίλα καὶ ἀνωτέρα τῶν συνηθῶν συμπεριεῶν τὸν ἔκαμε νὰ υποκαμπίζηται τὸν ἀποθανόντα φίλον του, νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, εἰ δυνατόν. Διαφαλαίτουσα ἐν ἑαυτῇ μεγάλην πικρίαν καὶ μουσικὴν μνησικακίαν κατ' ἐκείνου, ὅστις τὴν παρεγνώριζε, οὐχ ἦτο δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὸν θαυμάσῃ.

Μετὰ ἀνησυχίας πυρετώδους ἐπερόμενε τὴν στιγμαὴν καθ' ἣν αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις θὰ ἐπανεφέρον τὸν κ. Benoist παρὰ τῆς κ. Μονκλάρ καὶ ἔτι θὰ ἠδύνατο διὰ μόνην τῆς δυνάμεως τῆς ἀνωτέρας τῆς καὶ ἐμπνευσθῆ ἐπιποσούνην πρὸς αὐτόν. Ἦτο ἀδύνατον ἀνὴρ ἀξίος τῆς φιλίας τοῦ Ραυμόνδου νὰ μείνῃ

ἀναίσθητος εἰς τὴν ἀμπουσαν καὶ ἀληθῆ ἀγότητα ἢ ἀβωότητά της. Ἡ περιφρόνησις ἀτόμου οἷος ὁ Benoist καθίστα τὴν ζωὴν ὡσεὶ φορτίον δυσάστανον.

Ὁ βίος ἐν τούτοις εἰς τὰ λουτρά ἠκολούθει τὴν συνήθη πορείαν του. Μεταξὺ ἄλλων εἶεν ἀνιχθῆ ἔσχατως ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Μπολδὲν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Ἦτο τίμιος νέος, πλήρης λεπτότητος καὶ εὐγενείας, ἀλλ' αἱ ἐπιτυχίαι του τὸν εἶχον καταστήσει ὀλίγον φιλαυτον καὶ πρὸ τινος καιροῦ δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀβωότητα.

Τὴν Κυριακὴν τὴν δευτέραν, ὅλοι οἱ τῶν λουτρῶν ἦσαν σινηθροισμένοι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἡ δὲ κ. Μονκλάρ μετὰ τῆς ἀνεψίας της καθήμεναι ἐκεῖ που πλησίον παρετήρουν τοὺς διεργουμένους μετὰ τὸν ἴδιον ἰδαίους προσογγί.

Ὁ κ. Μπολδὲν ἐπεριπάτει, χαεῖτων ἐδῶ χαρετώμενος ἐκεῖ. Κυρία τις κλωῶς ἐνδεδυμένη καὶ συνοδουμένη ὑπὸ τῶν δύο θυγατέρων της, τῷ ἀπῆθυσεν ἐν μειδίῳ καὶ τὸν ἐπῆλσασεν: Κύριε Μπολδὲν, τῷ εἶπεν σεῖς γνωρίζετε ὄλους ἐδῶ. Ὄνοματά μας τὰ πόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουμεν.

Ἐκείνος περιέγραψεν ἕνα ἕκαστον σχεδόν. Ἐγνωρίζεν ὄλους. Τέλος τὸ βλέμμα του ἔπασεν ἐπὶ τῆς κ. Μονκλάρ καὶ τῆς Ἐστελλας.

— Καὶ αἱ κυρία αὐταὶ; ἠρώτησεν ἡ νεώτερα τῶν θυγατέρων.

Εἶναι πολὺ μακρὰν καὶ δὲν τὰς βλέπω σχεδόν εἶπεν ἐκείνος προσπαθῶν νὰ τὰς διακρίνῃ χωρὶς νὰ φαίνεται ἀδίκριτος.

Ἐγὼ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω τὰ ὀνοματὰ των εἶπεν ἡ προσθετέρα θηγάτηρ· εἶναι ἡ κ. Μονκλάρ καὶ ἡ κ. δὲ Βυρανδ, ἡ μὲν ἠλικιωμένη ἢ δὲ ἀπῆθυσεν εἶναι πολὺ ὠραία καὶ ἐν μεγάλῳ πένθει· ἡ κ. Μονκλάρ εἶναι ἡ νεώτερα δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ Μπολδὲν ἔκαμε πολὺ ἐλαφρὸν κίνημα καὶ δὲν παρετήρει πλέον πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐὰν εἰσθε βεβαία περὶ τῶν ὀνοματῶν, δεσποίνης, εἶπεν, ἡ κ. Μονκλάρ εἶναι ἡ προσθετέρα.

— Ἀληθῶς, διατί πεινήφρωσῶν, εἶναι τοῦ κολοῦ κόσμου κυρία, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τοῦ κολοῦ κόσμου, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ἄνδρας· ἡ προσθετέρα, εἶναι θεία τῆς κ. δὲ Βυρανδ ἐξ ἀγγιστίας, καὶ θεία τοῦ συζύγου της. Ἡ κ. δὲ Βυρανδ εἶπεν ὁ Ἄνδρας Μπολδὲν μετ' ἀνεπιστήτου σχεδόν ὑπεροβίας, εἶναι χήρα ἀπ' αὐτῆς τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της ὁ σύζυγός της ἀπέθανε τυχαίως, προσέθετε με ἀδύνατον μειδίμα. Μετενόησε δὲ διότι προσέθεσε τὴν λέξιν καὶ τὸ μειδίμα, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἐνῶς ἡ νέα κόρη ἀγρυπνεῖ καὶ προσεύχεται, ὑπακούουσα οὕτω εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, εἰς ἀνθρώπος διεύθυνεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός πρὸς τὴν πτωχὴν τῆς καλύβης. Θρήνη Μαρία, προσεύχου, ὁ Πέτρος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἔστο τὸ στήριγμα τῆς μητρός σου καὶ τῆς ἰδικῆς του ὁ Πέτρος Κερδὶκ κοιμᾶται ὑπὸ τοὺς πρασίνοὺς θύλους τῆς θαλάσσης. Ἀὔριον θὰ ἀνεύρουν τὸ κρῦον λεῖψάνον του, καὶ οἱ φύλακες, οἱ φίλοι του, θὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ ὄρου. Ἐθ' δύνασαι τούλαχιστον, ὅπισθεν τοῦ παρεκκλησίου νὰ προσεύχησαι ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ἐν Χίῳ (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Κασσάνδρα Γ. Βιτιάδου.**

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΜΑΡΙΑΣ ΒΕΛΛΗ

Τὴν Προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὰς 18 τρέχοντος ἀρχονται αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ Περὶ ναυαγωγείου τῆς κυρίας Μαρίας Βελλῆ. Ἡ ἐναρξὶς γενήσεται τὴν 9 π. μ. διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων τῆς τρίτης τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου μεθ' ὧν ἀκολουθήσεται ἡ τῆς γαλλικῆς, οἰκονομίας καὶ γραμματολογίας δι' ὅλης τῆς πρωίας.

Ἡ τῶν λοιπῶν τάξεων δι' ὅλης τῆς ἐβδομάδος ἢν θέλει ἐπιπαραγίσει ὡς ἑορτὴ τοῦ σχολείου ἢ γυμναστικῆ, ὀργανικῆ καὶ φωνητικῆ μουσικῆ καὶ ἐπαγγελίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Σήμερον Κυριακῇ 11ῃ Ἰουνίου καὶ ὥρα 9 π. μ. γενήσεται ἐναρξὶς τῶν ἐξετάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Διδασκαλείου καὶ ἡ ἀπονομὴ τοῦ Ρετσειείου βραβείου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Δ. Οἶαν. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ε. Δ. Σ. Ἄρατ. Συνδρομαὶ ὡς καὶ κ. Β. Β. ἐλήφθησαν, ἀποδείξεις στέλλονται, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη, ἀπέρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας γράφομεν. — Καν Ε. Κ. Ἱψωμαθεῖαν. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν ἐκ μέρους δυστυχούς. — Καν Γ. Σ. Διακοφτόν. Ἐλήφθησαν, ἐνεγράφητε, φύλλον στέλλεται. — Καν Αἰκ. Γ. Χ. Calafat. Γνωρισάτέ μας τὴν πρώτην σας διεύθυνσιν. — Κας Α. Ν. Ζ. καὶ Μ. Γ. Ζ.

Πύργον (Θήρας). Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ε. Π. Μ. Ἀργυροπόλιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, ζητούμενος ἀριθμὸς στέλλεται, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ρ. Μ. Καλάβρυτα. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν, διευθύνσεις μεταβάλλεται. — Καν Ε. Κ. Καλάμας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Κ. Νεοχώριον. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Καν Κ. Ε. Κ. Θήβας. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστῶς θὰ πράξω ὅτι δυνήθω, ἀναμένω ζητηθέντα. — Καν Θ. Ε. Κ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν, ζητήσατε παρὰ κ. Μ. Π. ἀποδείξιν 10 δρ. — Καν Ε. Α. Τόρναθον. Χρήματα ἐλήφθησαν, ζητηθεῖσαν μελέτην δημοσιεύομεν προσεχῶς. — Καν Ε. Μ. Καλάμας. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Π. Αἰδηψόν. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη, νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Λ. Ε. Φιλιππούπολιν. Τοκομερίδια 4 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Θ. Κύθρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Κ. Ἄνδρον. Ἐπιστολαὶ σας ἀμφότεραι ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ διὰ δοθείσας πληροφορίας, προσεχῶς γράφω. — Καν Α. Β. Χαλκίδα. Ἐλήφθησαν, ζητήσατε ἀποδείξιν παρὰ κ. Σ. εἰς ἣν ἐστάλη τοιαύτη. — Ἀνόνημον Βω-
λον δρ. 2 ἐλήφθησαν καὶ διετέθησαν ὅπως ἐπιθυμεῖτε. — Κας Β. Α. Δ. Ἀμαλιάδα, Ι. Χ. Π. Πάτρας, Κ. Κ. Ἀγῆ, Ε. Κ. Πάτρας, Μ. Δ. Α. Καλάμας, Μ. Ρ. Σέρφον, Κ. Ι. Ρ. Θήραν, Μ. Σ. Καλάμας, Μ. Θ. Α. Πάτρας, Ο. Ρ. Καλάμας, Ε. Σ. Α. Στυλῖδα, Β. Ε. Κ. Σπάρτην, Μ. Α. Κωστάντζαν, Μ. Α. Ναύπλιον, Χρήματα ἐλήφθησαν, μυσίας εὐχαριστίας. — Καν Χρ. Γ. Ν. Βάλλον. Διεύθυνσις κ. Γ. μετεβλήθη, καθυστερεῖ δύο ἐτῶν συνδρομὰς ἀρχομένης ἀπὸ 1ης 7βρίου 93, ἤτοι φρ. χρ. 16. — Καν Ε. Τ. Βάρναν. Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν, συμμορφώθημεν ὀδηγίαις σας. — Καν Α. Δ. Ζαγορίζιον. Ἐλήφθησαν, ἀλλὰ τίνας ἔτους; εὐχαριστοῦμεν. — Καν Δ. Σ. Manchester. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις σας λέξεις. — Καν Ε. Σ. Βέγγυον. Ἐλήφθησαν, ἀπέρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας. Στείλατε παρακαλούμεν ἀκριβῆ κατάλογον ὅσων ἐπλήρωσαν. — Καν Ι. Μ. Καίρον. Ἐλήφθησαν, ἀπέρους εὐχαριστίας. — Καν Μ. Ζ. Σύρον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη καὶ μεγάλως με εὐχαρίστησες, προσεχῶς γράφω σχετικὸν ἄρθρον.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΔΩΝ

ΟΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΛΑ

Ἄνωθεν τοῦ καταστήματος Γκιώρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κείται τὸ ἐργοστάσιον γυναικείων πιδῶν τῆς κ. Δαμαλλᾶ. Ἐσχατῶς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο ἐπλουτίσθη μετὰ νέα ὕλικά, οἱ ἐν αὐτῷ δὲ κατασκευαζόμενοι πῖλοι εἶναι καλλιτεχνικώτατοι. Ἡ κ. Δαμαλλᾶ δέχεται καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς ἐκτελεῖ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωγῆς.

XIII

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν λουτρῶν ὄμιλον περὶ τῆς κ. δὲ Βωρᾶνδ. Τὸ συμβᾶν ἦτο πολλὸ παλαιὸν διὰ τὰ μὴ ἀναμνηστικῶν αὐτοῦ, δὲν εἶχεν ὅμως λησμονηθῆ καὶ ἐντελῶς, καὶ ἕκαστος θέλων να φαίνεται καλῶς τῶν ἄλλων πληροφόρημένος, ἐνθυμείτο λεπτομερείας, αἱ εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀνέγνωσαν. Ἄλλως εἰς τὰ λουτρὰ ἐπικρατεῖ γενικῶς προκαταλήψις κατὰ τῶν προσώπων, ἄτινα γευματίζουσ ἰδιαίτερον.

Ὅταν αἱ δύο γυναῖκες, δια νὰ εἰσελθῶν εἰς τὸ οἶκόν των, διέβησαν ἐνώπιον τῶν συνηγμένων ἢ καθ' ὄμιλου δι. σπαρμένον πάντες οἱ ὀρθαλοὶ διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως προσηλωθῶσαν ἐπ' αὐτῶν καὶ σιωπῇ ἄκρα ἐπηκολούθησαν Ἐκπληκτος ἢ Ἐστέλλα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔλαβεν ὡσεὶ κτυπήματα εἰς τὴν καρδίαν εἰκοσάδα βλεμμάτων ἐκ μέρους μὲν τῶν γυναικῶν περιέργων, κυνικῶν δ' ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν. Διήλθεν ἐν τούτοις τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ μεθ' ὑπερφίας βραδείας, ἀγνωστῆς τὴν ὑπαρξίν τῶν ὑποταλῶν τῆς, ἢ κ. Μονκλάρ ἢ τῆς εὐτυχῶς ἦτο μύσῳ καὶ δὲν παρετήρησε τίποτε. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμίλλον νὰ εἰσελθῶν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἢ γρηναὶ κυρία ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὄνοντα ἦλιον. Ἡ Ἐστέλλα ἔστρεψε ὁμοίως καὶ αἰφνιδίως ἀκουσῶς ἑαυτῆς συνήντησε τὸ βλέμμα τοῦ Ἀνδρέου Μολδέν.

— Ἄ! διενόηθη, ἐνώπιόν τῶρα! Ἄλλὰ με ποῖον δικαίωμα ὁ ἀνθρώπος οὗτος με κατηγορεῖ; Ὁμῶς τὴν κατέλαβεν. Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ παρετήρησεν ἔξω. Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς συνωμίλου ζωηρῶς καὶ τινες τῶν ὀμιλούντων ἦσαν εἰς μικρὰ ἀπόστασιν.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο ἥσυχος, ὁ ἀήρ καθαρὸς καὶ ἡ φωνὴ ἔφθανε μέχρις αὐτῆς. Ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς.

Διὰ τὸν δυστυχῆ Ραυμόνδον, δι' ἑαυτὴν ὑβρίζομένην ἠθάνθη τότε ἐν μέγα αἰσθημα ὀδύνης, τὸ ὅπουλον κατέστρεψεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὴν εἰρήνην τῆς μέχρι τότε ἀγάλου ψυχῆς τῆς. Ἡ νέα γυνὴ κατέδικασεν ἐν ἑαυτῇ ὅλας ἐκεῖνας τὰς γυναῖκας, ὅλους ἐκεῖνους τοὺς ἀνδρας, οἵτινες ὑβρίζοντες αὐτήν, δὲν ἐκέλευσαν κεν ἄπαξ, ὅτι αὐτὴ ἦτο μάλλον ἀφιλόπητος ἢ ὁ ἐν τῷ τάφῳ Ραυμόνδος Ἡνώσης τότε ὅτι, ὁ ἀρχηγὸς Μολδέν ἔθεσε τὸ πῦρ τῆς κατ' αὐτῆς καταστροφῆς. Δὲν τῇ ἐφάνη ποσῶς συμπαθητικὸς ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἠθάνθη ὅταν τὸν εἶδε τὸ πρῶτον ὅτι ἡ καρδία τῆς συνεστρέφη καὶ ὡσεὶ μολυβδὸς ἐπέπεσε αὐτῇ. Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐπέθεται ν' ἀναρωτήσων, ν' ἀπέλθουν εἰς Σωμμεροὶ διὰ ν' ἀποφύγουν τὰ βλέμματα καὶ τοὺς δηκτικὸς λόγους· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ εἶπῃ εἰς

τὴν κ. Μονκλάρ, δίχως νὰ μνημονεῖσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς δημοσίας ἰσοσταλίας;

Ἡ περιέργεια τοῦ κοινῷ μετὰ τινος ἡμέρας κατηνύσθη, ἂν μὴ ἐλησμονηθῆ παντελῶς. Ὁ καιρὸς, δυστυχῶς διὰ τὴν Ἐστέλλα, ἦτο θαυμαστὸς καὶ ὁ Σεπτέμβριος ὑπῆρξε πολὺ εὐχάριστος καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου ὑπερβαίνων κατὰ τὴν ὀρόσον καὶ τὸ καθαρὸν τῆς ἀτμοσφαιρας. Ἐν τῷ μεταξύ φίλη τῆς κ. Μονκλάρ ἔθεσεν. Ἦτο γυνὴ ἰσχυρὴ καὶ ζηρὰ, ἀλλ' ἐπαγωγὸς καὶ ἀξιαγάπητος, γυνὴ ἀγαπῶσα τὸν κόσμον, δαχόμενη εἰς τὸν οἶκόν τῆς πολλοὺς καὶ πολλοὺς διὰ φίλιας συνδέουσα.

Ἐν τούτοις ἢ κ. Δωδρὲ δὲν ἦτο φίλη τῆς κ. Μονκλάρ, ἦτις μένουσα πολὺν καιρὸν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς, ἠμποροῦσε νὰ συνάπτη φίλιας ἐκτός αὐτῆς. Οὐχ ἦτον ἡ λέξις φίλια ἰσημιεῖον παρ' αὐταῖς τὰς κοινωνικὰς ἐκεῖνας σχέσεις, αἱ αἱ γυναῖκες εὐκόλως συνάπτουν, μεταδίδουσιν αὐτῇ εἰς τὸ θέατρον καὶ τὰ λουτρὰ, ἀπανευρισκόμεναι εἰς τὸν κόσμον, βλεπόμεναι καθ' ἑκάστην καὶ συνομιλοῦσαι διὰ τὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ συμβάντα. Τί περᾶται, ἐὰν κατὰ βαθὸς ὄμιλον φροετίζῃ ἢ μὲν διὰ τὴν ἄλλην;

Χήρα, ἐλευθέρη, καὶ συνεπῶς ἀνεξάρτητος; ἐπροθυμοποιήθη νὰ τρέψῃ εἰς τὰ λουτρὰ. Ἡ γυνὴ τα λεγόμενα, καὶ ἐχάθη ἐπαναλήψουσα τὴν κ. Μονκλάρ, ἦν δὲν ἠδυνήθη νὰ παρηγορηθῇ τότε, ὡς ἐρισκομένη εἰς Κάννας, καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ συνάψῃ σχέσιν μετὰ τῆς κ. δὲ Βωρᾶνδ.

Μετὰ μακρὰν ὀμιλίαν μετὰ τῆς κ. Μονκλάρ, ἢ χήρα Δωδρὲ διηθύνθη πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐθα ἀνεῦρε πολλὰς γνωρίμους τῆς. Ἡ Ἐστέλλα ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς ὅν δὲν ἐγκατέλειπε σχεδὸν πρὸς τὴν ἰδίαν ἐν μέσῳ ὀμίλου, εἰς ὃν ἢ κ. Βαρριέρ μετὰ τὰς θγατέρας ἀπέτελει μέρος. Αἱ γλώσσαι τῶν πηγαυνοῦχοντο καὶ τὰ βλέμματα συχνὰ ἐστρέφοντο πρὸς τὸν ἐξώστην περιέργως ἐννόησεν ὅτι περὶ αὐτῆς ὄμιλον.

Ἐπικράνηθη τότε καὶ ἐνῶ ἐνόμιζεν ἑαυτὴν καταβληθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πρώτου κτυπήματος, ἠγατῶτο τὸ μέλλον τῆς τὸ ἐμάνθανε.

Κατὰ τὸ γέμα ἢ κ. Δωδρὲ ἦτις θὰ ἐγευματίζε μετὰ τῆς φίλης τῆς ἐφάνη λίαν ἐπιφυλακτικὴ πρὸς τὴν κ. Βωρᾶνδ, ἦτις ἐνόησασα τοῦτο ἐφάνη καὶ αὐτὴ ψυροτάτη ἢ κ. Μονκλάρ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, μόλις παρετήρησεν αἱ μετὰ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς καὶ τῆς κ. Δωδρὲ σχέσεις ἦσαν λίαν τεταμέναι.

— Μήπως ἢ κ. Δωδρὲ δὲν σοὶ ἀρέσκει; ἠρώτησε τὴν Ἐστέλλα.
— Οὐδέμιαν γνώμην ἐκφέρω περὶ αὐτῆς. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἐγὼ δὲν ἀρέσκω εἰς αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ)